

кражбата не е била самоцѣль, или вършена „за удоволствие“. Желю бѣше викналъ: пари! Левски каза: срѣдства! Самъ Ботйовъ стоеше постоянно прѣдъ този кардиналенъ въпросъ за всѣка революция. Пари! Кждѣ се намиратъ тѣ? Паритѣ сж у Родшилдовци, Круповци и тѣмъ подобни! Паритѣ сж въ банки и у банкери! Хиляди, милионенъ свѣтъ работи, трупа жива човѣшка енергия, създава отъ потѣта злато, отъ нищо всичко, но свѣтътѣ е пакъ голъ, а изядниците богати. Оние, които нѣматъ нужда отъ свобода и материално благо, спятъ върху злато и коприна; оние, които искатъ да помѣстятъ свѣта подъ друга планета — нѣматъ никакви срѣдства, защото сж гладни. Но тѣ, тие срѣдства трѣбва да се намѣрятъ, нуждата е наложителна, защото цѣлѣта е свята. И Желю дига ржка надъ „частната“ собственостъ; Левски я проклина, а Ботйовъ ще да се помъчи да я отземе, за да я тури въ услуга на едно бждаще, отъ което иматъ нужда нейнитѣ лични творци.

Само отъ това гледище, по повелята на тая вопиюща нужда, когато по всички страни викатъ: „пари! срѣдства!“ поетѣтѣ подава ржка на Вороновитѣ наследници, както прѣдварително бѣше рѣшилъ да се възползува отъ опита на тѣхния „учител“.

Това събитие трѣбва да се е случило прѣвъ есента 1869. год. защото познатиятъ ни вече докторъ, който се върналъ въ Букурещъ, по сжщето врѣме викалъ Ботйовъ пакъ при себе си, — въ Букурещъ — за да я каратъ тамъ. Нашиятъ поетъ му пише, че той нагласилъ „хубава работа съ Вороновитѣ: хора: скоро ще ти донеса едно каче съ скомрии — пишелъ Ботйовъ — за да започнемъ по-сериозна работа“. Мечтата на Ботйова била да се здобие съ срѣдства, за да почне издаването на вѣстникъ, толкова нуженъ на дѣлото, и да подпомогне Левски. Цѣлата афера съ Вороновитѣ хора била ужъ умно нагласена: ще нападнатъ нѣкой търговецъ въ Исмаилъ, ще оставятъ